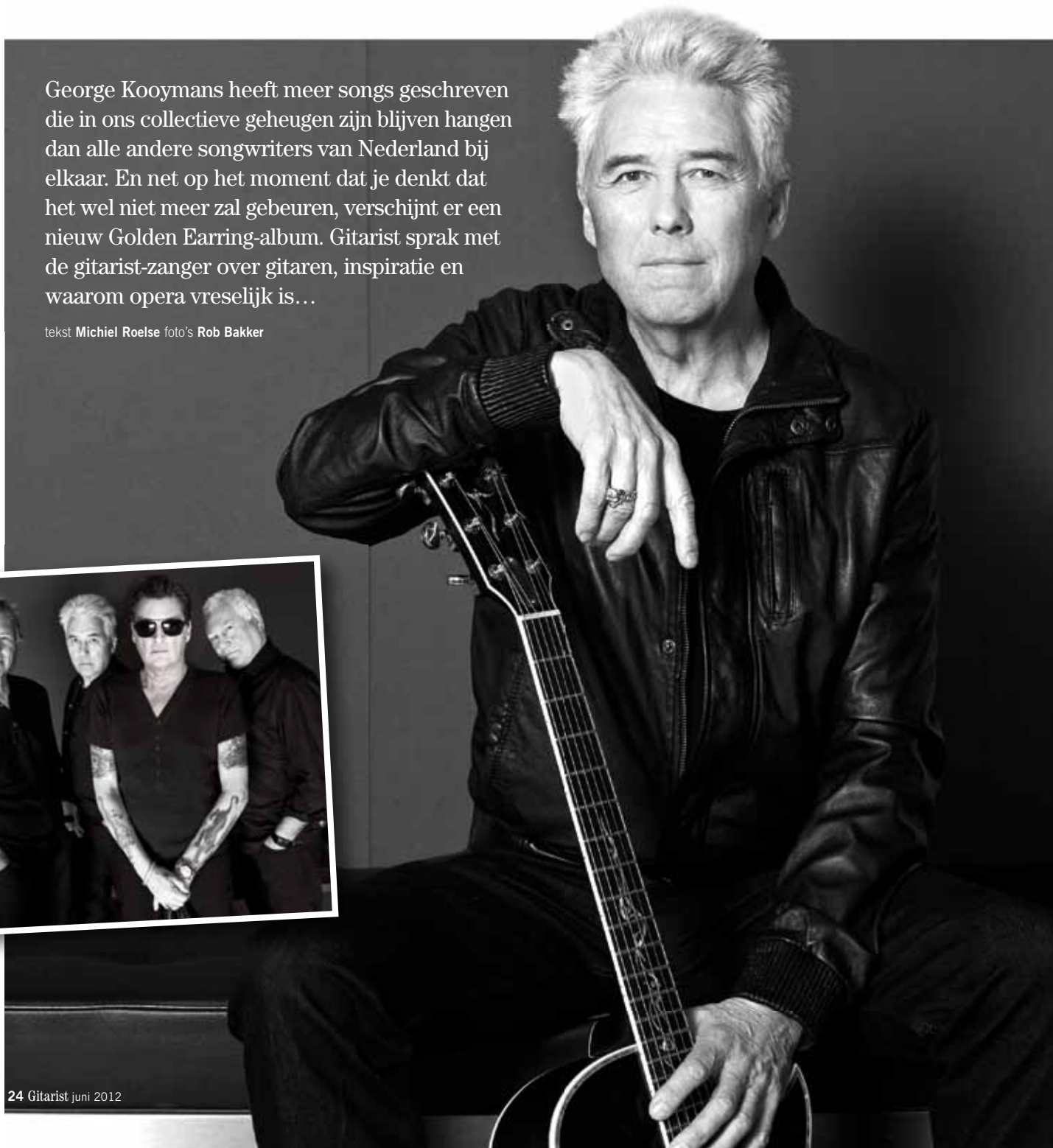

Een aardige me en een paar simpele akkoorden

George Kooymans heeft meer songs geschreven die in ons collectieve geheugen zijn blijven hangen dan alle andere songwriters van Nederland bij elkaar. En net op het moment dat je denkt dat het wel niet meer zal gebeuren, verschijnt er een nieuw Golden Earring-album. Gitarist sprak met de gitarist-zanger over gitaren, inspiratie en waarom opera vreselijk is...

tekst Michiel Roelse foto's Rob Bakker

Iodie

George Kooymans

Tits 'n Ass' is het 35e album van de van oorsprong Haagse band en verschijnt negen jaar na het vorige studioplaat, 'Millbrook, USA'. Op het album is (opnieuw) een voornamelijk rol weggelegd voor George Kooymans' partner in crime Frank Carillo, met wie hij in 2010 de cd 'On Location' maakte. "De keus voor Frank was logisch", vertelt Kooymans, "omdat we 'Tits 'n Ass' zo live mogelijk wilden opnemen en dan heb je twee gitaristen nodig. Ik houd erg van slidegitaar en Frank doet dat gewoon erg goed. Mijn slidegitaarheld is Ry Cooder; die is zo goed, dat is om gek van te worden. Ik zou natuurlijk ook meer moeten studeren op gitaar. Ik speel wel, maar altijd op mijn eigen ongestructureerde manier. Tijd voor gitaarles! (lacht) De combinatie van slide en de ouderwetse synth – zo'n jankding – en orgel die we hebben gebruikt bevalt me wel. Het is geen rootsmuziek geworden, maar het album heeft wel een wat organische sfeer."

Is het album ook op een organische manier ontstaan of wist je van tevoren precies hoe het moest gaan klinken?

"Zoiets groeit. We hebben in Musicon in Den Haag in een kleine repetitieruimte met zijn vieren gerepeteerd: Cesar, Rinus, ik en Jan Rooymans (een vriend van Rinus) op toetsen. Barry was er toen nog niet bij. Ik had thuis wel wat demo's gemaakt en tijdens de repetities krijg je dan interessante input van de anderen. Daar hebben we de songs van alle kanten bekeken en doorgenomen. Sommige songs moesten bijvoorbeeld een beetje verrokt worden, wat niet zo simpel is. Met Frank heb ik in de studio de muziek doorgenomen aan de hand van de mixen die tijdens de repetities waren ontstaan, en hij heeft daar echt goede dingen aan toegevoegd, zoals die rare whammybarsolo in *What Do I Know About Love*. Echt geweldig. Toen alles klaar was, inclusief de teksten, zijn we naar Engeland gegaan om daar het album in tien dagen op te nemen in de State Of The Ark Studios, zo'n studio met een oude tafel en vol vintage apparatuur. Best leuk, al gaat het natuurlijk altijd om de liedjes."

Het album is uiteindelijk wel bij jou thuis in België gemixt...

"Ja, omdat we niet tevreden waren over

"Ook als de zalen alleen vol zaten met onze eigen generatie, kon me dat niets schelen: als ze maar vol zitten"

de mix die Chris Kimsey had gemaakt. Ik vond zijn werk te veel *street*, maar dat was zijn stijl, zei hij. Het was ook niet zo Earring, maar daar zou ik mee kunnen leven als tenminste al die mooie dingen die er gebeurde op het album wat beter uit de verf waren gekomen in zijn mix. Het is interessant om iemand de kans te geven voor een hele nieuwe kijk op de Earring-sound en dat moet je af en toe ook doen. Alleen hebben we na dat experiment besloten om de mix toch maar door John Sonneveld te laten doen."

Doe je dat soort dingen om het na vijftig jaar toch nog fris te houden voor jezelf?

"Ja, maar je moet wel weten dat elk project, elk album weer zijn eigen dynamiek heeft, zijn eigen manier van werken. Je kunt nog zo hard roepen wat je wilt, en iedereen gaat akkoord, maar voor hetzelfde geld zit daarna toch weer ieder voor zich in de Pro Tools-studio, weet je? Nu was het zo dat Cesar geen zin had in zo'n ellenlang proces en ik snapte hem wel. Dus wilden we gewoon alles zo goed mogelijk voorbereiden – zo goed als we konden – en dan naar Engeland om dat te registreren. Ik vind wel dat je die live-vibe hoort. De solo's die je hoort zijn gewoon zo gespeeld: live. Het betekende wel dat wanneer ik een waanzinnige solo had gespeeld en iemand een fout maakte die niet te repareren viel, we weer opnieuw konden beginnen. Dat

was wel eens kut, maar dat hoort bij deze manier van werken."

Ik neem aan dat je geen negen jaar hebt gedaan over het schrijven van de songs op 'Tits 'n Ass'...

"Nee, die zijn in een kortere periode geschreven. Dat schrijven is een paar jaar geleden begonnen, al was dat niet zo intensief in het begin. Ik ben altijd wel bezig, al is het maar voor mezelf. Hoe dan ook, ik vond ergens wat oude teksten van Barry waarvan ik me niet kon herinneren dat ik ze ooit gezien had, en daar ben ik mee aan de slag gegaan. Een daarvan was *Wanted By Women*. Daar was een couplet en een refrein van en dat heeft Barry verder afgemaakt. Op zijn beurt ging Barry mij weer dingen sturen en zo komt zo'n proces dan op gang."

Inspiratie

Overal om ons heen is het crisis, maar jullie shows zijn altijd uitverkocht...

"Gelukkig wel. Het is best wonderbaarlijk dat we negen jaar geen plaat uitbrengen en dat alles gewoon doordraait. Ik denk dat dat komt omdat we kunnen bogen op een repertoire waarmee de mensen hun leven hebben doorgebracht. Die vinden het gewoon nog leuk om dat te horen en te zien. En gelukkig zien we ook jonge mensen tussen ons publiek. Er zijn natuurlijk genoeg kids die ons totaal niet zien zitten, terwijl anderen het virus weer van hun ouders hebben meegekregen. Trouwens, ook al zaten de zalen altijd vol met onze eigen generatie, dan kon me dat nog niets schelen, als ze maar vol zitten."

Naar welke optredens ga je zelf?

"Ik heb vorig jaar Ry Cooder nog gezien, in

>>

“Ik zou ooit wel eens een plaat wil maken met alleen bas en drums. Een hele uitdaging, zo’n trio in mijn eentje dragen met mijn zang en gitaar”

>> Carré. Ik zie niet zo veel. Ik ben laatst wel voor het eerst in mijn leven naar een opera geweest, in Wenen. Het was dan wel de Staatsopera of zo, maar ik vond het helemaal niks. Ik had zo’n schermplaat voor mijn neus met de teksten en die waren ook gewoon verschrikkelijk. Ik snap niet dat mensen naar dat geleuter zitten te luisteren, totale bullshit.

“Waar ik dan wel mijn inspiratie vandaan haal? Dat weet ik niet. Gewoon je best blijven doen, denk ik. Het lukt me meestal wel om een aardige melodie te maken op een paar simpele akkoorden. Dat is ook mijn motto. Wat mij opvalt – en daar herhaal ik mezelf blijkbaar – is dat ik vaak een andere melodie maak op dezelfde akkoorden, snap je? In *Wanted By Women* zing ik *I used to be wanted by women* op twee akkoorden en de volgende zin, *I used to be loved and forgiven*, is op dezelfde twee akkoorden, C en E mineur, maar de melodie is lager. *Love Is A Killer* heeft trouwens dezelfde twee akkoorden. Dat is nou meesterlijke songwriting: twee akkoorden en twee songs. (lacht) Bij *Another 45 Miles* doe ik hetzelfde. De eerste twee akkoorden van het couplet en het refrein zijn hetzelfde, maar de melodie is anders. Misschien had ik dat nooit moeten vertellen...”

Soms hoor je wel duidelijk waar je inspiratie vandaan komt. Het intro van *As Cool As It Gets* is ook het intro van *Get It On* van T.Rex...

“Ja, helemaal! Dat is onbewust... misschien had ik net T.Rex op de radio gehoord, maar toen we het doorkregen, hebben we Frank ook echt gevraagd om dat te spelen. Super cool, het intro begint een beetje *dirty* en dan komt Frank met die droge akkoordjes... Ik vond T.Rex helemaal te gek, het was het begin van de glamrock, maar die gozer (Marc Bolan) had wel inhoud.”

Zitten er naast de Earring voor jou nog andere dingen in de pijplijn?

“Frank en ik hebben wel wat nummers geschreven voor de toekomst. Er liggen een paar toffe dingen op de plank, maar er is geen

enkele tijdsdruk dat er snel iets moet komen. Ik zou zelf ooit wel eens een plaat wil maken met alleen bas en drums, waarop ik alles zing en gitaar speel. En dan ook alles live opnemen. Dat lijkt me wel een uitdaging: zo’n trio in mijn eentje dragen met mijn zang en gitaar. Knoeperhard werken natuurlijk en ik weet niet eens of ik dat een hele avond zou kunnen volhouden, zeker qua zang.”

Terugluisteren

Het is heel handig dat je voor ‘Tits ’n Ass’ per track hebt bijgehouden welke gitaren en versterkers je hebt gebruikt...

“Heb je dat gezien? Ik ben al een hele tijd bezig met iemand die vanaf de eerste lp per track wil weten welke spullen ik heb gebruikt. Dat moet uiteindelijk een boek worden, al is dat natuurlijk volkomen niet-commercieel. Je weet wel dat ik niet zo bezig ben met welke versterker en welke gitaar ik speel en ik heb ook lang getwijfeld of ik er aan mee moest werken. Eigenlijk is het enorm vervelend: je moet alles gaan terugluisteren (lacht) en dan moet je ook nog eens na gaan denken!

“Als je je eerste album opneemt heb je maar één gitaar en één versterker, dus dat is makkelijk. Daarna wordt het lastiger. Kijk, een Strat of Les Paul herken je nog wel, maar ik hoorde ook allerlei vreemde sounds voorbij komen. En je hebt niet van alles foto’s en dan moet je echt heel diep graven. Gelukkig ben ik er nu bijna klaar mee.

“‘Tits ’n Ass’ heb ik bijna helemaal opgenomen met mijn Haar Thinline Telecaster. Een paar dingen heb ik op een Les Paul gedaan. Voor de fill-ins op *Justin Time* heb ik een oude SG gebruikt die

in de studio stond. Een geweldig ding. Tegenwoordig speel ik live weer op een Les Paul Historic. Dat is begonnen tijdens een live-optreden voor de Belgische televisie, waar ik op een Les Paul over een kleine Carr versterker speelde. Wat me vooral verraste van de Les Paul is dat het cleane geluid zo mooi is.”

Het moet wat aardige inzichten hebben opgeleverd dat je gedwongen was al het Earring-materiaal nog eens terug te horen...

“Je hoort hele goede dingen en ook dingen die te gehaast waren, die we beter hadden moeten doen. En natuurlijk ook middelmatige dingen. Ik hoorde laatst Paul McCartney vertellen dat hij soms dingen hoort waarvan hij niet eens wist dat hij ze gemaakt had, en waar hij dan ook geen reet aan vindt. Dat heb ik ook. Je zit dan in zo’n proces van ‘er moet iets komen’ en soms ga je dan tegen beter weten in met iets door terwijl het van geen kanten deugt. Het gekke is dat je er dan ook zelf in gaat geloven. Heel vreemd. En dan toch tegen iedereen zeggen dat het helemaal te gek is. Maar ja, je zit met zijn allen in de studio en dan kun je kwalijk zeggen dat je maar naar huis gaat. Dat hebben we trouwens wel een keer gedaan, met *When The Lady Smiles*. Shell Schellekens was de boel aan het mixen in Blaricum – kost een paar centen – en wij kwamen ’s nachts uit een optreden langs om te luisteren. En we vonden het helemaal niks. Toen heb ik nog een heel stuk erbij gemaakt en is die sequencer erbij gekomen, die toch vrij belangrijk is geworden. Tegenwoordig speelt dat niet meer, maar ja, er kunnen rare dingen gebeuren als je onder tijdsdruk een plaat moet maken. Maar al met al ben ik best tevreden, hoor.”

George live

Live speelt George Kooymans op twee Hook tops, een met 6L6 en een met EL34 eindbuizen. Hij gebruikt maar twee speakers per cabinet (en speelt dus niet meer zo hard als vroeger). Af en toe kiest hij voor chorus of delay via het pedaalbord. De delay-effecten worden weergegeven via twee Koch stacks. De geluidsman krijgt alles via een kleine speaker met microfoon ervoor, dus er komt geen bühnegeluid de zaal in via de PA.